

Sygn. akt IV CNP 47/06

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi powódki

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 3 czerwca 2004 r.,

w sprawie z powództwa U. S.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S.

o nakazanie przyjęcia w poczet członków,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 czerwca 2006 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 3 czerwca 2004 r. oddalił powództwo U. S. wniesione przeciwko Spółdzielni mieszkaniowej w S. o nakazanie przyjęcia jej w poczet członków tej spółdzielni. Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2005 r. Sąd ten odrzucił apelację powódki, a jej zażalenie na powyższe postanowienie zostało oddalone przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 października 2005 r. W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w G. powódka podniosła, że niezgodność z prawem tego orzeczenia wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego oraz konstytucyjnych praw człowieka i obywatela, w tym art. 64 Konstytucji, a zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem art. 15 ust.2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych. Skarżąca przedstawiła również argumentację, która w jej ocenie uzasadnia pogląd, że doznała szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy skarga oraz wskazała okoliczności w wyniku których wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia winna odpowiadać wymogom szczególnym dla tego środka procesowego określonym w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Ich zachowanie podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, a brak któregokolwiek z koniecznych elementów skargi skutkuje jej odrzuceniem (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Z brzmienia art. 424⁵ § 1 pkt.5 k.p.c. wynika, że w sytuacji, gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. skarga powinna zawierać wykazanie, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Taka sytuacja miała miejsce w rozstrzyganej sprawie, bowiem przedmiotem skargi był wyrok Sądu Okręgowego wydany przez ten Sąd, jako Sąd pierwszej instancji. Określony w art. 424¹ § 2 k.p.c. wymóg dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wydanego przez Sąd pierwszej instancji w wypadkach jedynie wyjątkowych, dotyczy zarówno przyczyn niezgodności z prawem tego orzeczenia (wynikających z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych praw i wolności człowieka i obywatela), jak i przyczyn, dla których strona postępowania sądowego nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. W przypadku rozpoznawanej skargi środkiem tym była apelacja, której powódka skutecznie nie złożyła. W świetle art. 424⁵ § 1 pkt. 5 skarga powódki powinna zawierać zatem wykazanie, że z uwagi na wyjątkową sytuację powódka nie mogła skorzystać z możliwości zaskarżenia wyroku przez wniesienie apelacji. Temu wymogowi wniesiona skarga nie odpowiada. Zawarto w niej jedynie stwierdzenie, że powódce faktycznie nie doręczono odpisu wyroku z uzasadnieniem, mimo złożonego przez nią wniosku, a złożony przez nią wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji został oddalony. W rzeczywistości zaś powódka nie odebrała dwukrotnie awizowanej przesyłki zawierającej uzasadnienie wyroku, a jako uzasadnienie wniosku o przywrócenie jej terminu do wniesienia apelacji wskazała, że już wcześniej miała zastrzeżenia do rzetelności pracowników poczty w zakresie doręczania jej przesyłek pocztowych. Wyżej przytoczone w skardze fakty nie stanowią wskazania tego rodzaju okoliczności, których zaistnienie pozwalałoby przyjąć, że powódka nie złożyła w terminie apelacji z przyczyn o charakterze wyjątkowym. Sprowadzają się one w istocie do oceny przyczyn złożenia apelacji po terminie, które zostały rozważone przez Sądy obu instancji przy rozpoznawaniu wniosku o przywrócenie terminu i uznane za świadczące o tym, że powódka uchybiła terminowi do wniesienia apelacji w sytuacji nie pozwalającej przyjąć, że nastąpiło to bez jej winy.

Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że skarga nie odpowiadała wymogowi określonemu w art. 424⁵ § 1 pkt. 5 k.p.c. Dlatego też podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.